

"انتظار" عکسی است از اردلان قهاری. در عکس او از سویی دخیل چهارگوش مرکز قاب، ما را به سوی خود جذب می‌کند و از سویی دیگر سر چرخیده پیرمرد و چشم‌های نگران او ما را به بیرون از کادر تصویر هدایت می‌کند.

"سارها" نام عکسی است که آتنا حجازی زاده ارائه کرده است. امامزاده‌ای که در مرکز تصویر او قرار دارد به نظر می‌رسد وسط بیابان و در جایی دور افتاده واقع شده است. هزاران سار با حرکتی مواج، بر فراز این بنای چهارگوش، حیات پر نشاطی را پدید آورده‌اند. دانیال سهیلی در عکس خود صحنه‌ای باور نکردنی از شکل ابری را نشان می‌دهد که بر نوک کوهی همچون کلاهکی ظاهر شده است. این تصویر هر تماشگری را به این پرسش وا می‌دارد که آیا این یک صحنه واقعی و طبیعی است؟

منظره‌ای را که گیتی شجاعی برای عکس خود انتخاب کرده است، از رنگ سبز پیش‌زمینه شروع می‌شود و با شیب ملایمی رو به بالا و عمق تصویر پیش می‌رود. در یک سوم بالای تصویر، فرم زمین دگرگون می‌شود و رنگ‌های قرمز و سبز سیر ظاهر می‌گردند. تپه‌ای دیگر در دوردست در سمت چپ عکس، خط افقی زمین را از یکنواختی بیرون می‌آورد. سپس چشم تماشاگر در بالا و انتهای تصویر به فضای باز و آبی آسمان می‌رسد و پس از تنفس بصری، باز به منحنی‌ها و رنگ‌های دل‌انگیز زمین بازمی‌گردد.

حسن سربخشیان صحنه‌ای از سیل را عکاسی کرده است. می‌توان از همین فضای محدود که در قاب عکس جای گرفته به بزرگی فاجعه‌ای که رخ داده است پی برد.

محمدحسین نیکوپور، در تصویری که از یک منظره ارائه داده است، آدمی را بر روی نیمکت و سگی را در نزدیکی آن نشان داده است، که هر دو پشت به ما دارند و انگار در حسی مشترک به دوردست‌های مقابل خود چشم دوخته‌اند. فاصله آنها از ما و تنه‌ها، شاخ و برگ‌های درختان و آسمانی که از لابه‌لای آنها دیده می‌شود، موجب می‌شود که چشم از پیکره‌ها به نقاط دیگر عکس حرکت کند و پس از تامل در آنها دوباره به طرف پیکره‌ها باز گردد.

عکسی از نهال چیدری در این نمایشگاه حامل لطیف‌ترین حسی است که هر بیننده را به سوی خود جلب می‌کند. این تصویر سایه روشنی چشم‌نواز و قوس‌هایی ملایم و هارمونی رنگ سحرانگیزی دارد. نگاه ما در هیچ نقطه‌ای متوقف نمی‌شود و در مسیر شیب‌ها و قوس‌ها، آرام و سبک می‌لغزد و هیچوقت خسته و سیر نمی‌شود. شیب‌های دو عنصر پیش‌زمینه با موقعیت افقی لایه بعدی خود تعدیل شده است و همچنین سطح فوقانی ساقه بالایی که بیشترین نور را منعکس می‌کند در بستر همین لایه جذاب‌تر شده است. تک تک عناصر تصویر از قبیل رنگ، بافت، نور و ... و ساختاری که بر کل تصویر حاکم است این عکس را در سطح بالایی از زیبایی قرار می‌دهد و حکایت از نگاه حساس، نوگرا و با تجربه این هنرمند دارد.

سعید دهقانی مرز میان دریا و ساحل را نشان داده است. از طرف راست، آبی آب، تورفتگی‌ها و چین و شکن‌های ساحل را پر کرده و از طرف چپ، آکر و قهوه‌ای ساحل، آب‌های کنار دریا را در بر گرفته و به آنها فرم داده است. انتخاب کادر عمودی و زاویه دید از ارتفاع بلند را می‌توان از نکات مؤثر این عکس بر شمرد.

عکس دیگری که جلب توجه می‌کند متعلق به سیدرضا هاشمی است. این عکس سیاه و سفید، پرنده‌گانی را نشان می‌دهد که با پروبال‌های باران خورده بر روی کابل‌های برق در سه ردیف و در کنار هم تجمع کرده‌اند. عکاس در پایین، زیر کابل‌ها ایستاده و عکاسی کرده است. سه خط سیاه کابل‌ها و پرنده‌گانی که در حالت‌های گوناگون به روی آن قرار گرفته‌اند ما را به یاد نت موسیقی می‌اندازد و در ذهن ما موسیقی شورانگیزی را تداعی می‌کند که نگاه پس از تماشای پرنده‌ها، از میان آنها عبور می‌کند و با موسیقی خیالی به آسمان می‌رود.

Photo: Athena Hajari-zadeh

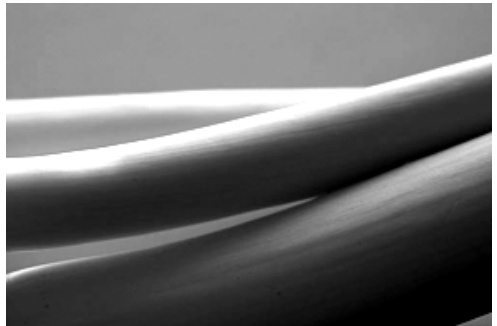

Photo: Nahal Chizari